

En sorg som värmer hjärtat

Ljusblå vilade himlen ovanför mig och jag vandrade runt på stadens trottoarer där träd hade planterats med jämna mellanrum. Lite då och då passerade jag förbi en telefonkiosk. Det var kiosk av olika färger: blå, röd, gul, grön, lila. På kioskernas framsida stod "TELEFON" med stora versaler. Kioskerna var inbjudande och jag hade alltid lust att gå in och ringa mamma eller någon vän av ingen anledning alls, men de flesta gångerna gjorde jag inte det.

Idag kom jag till Observatorielunden i Stockholm och såg en extra speciell telefonkiosk som var väldigt lockande. Den var röd med gulddekor, i lite gammaldags stil så att den såg ut att vara från början av 1900-talet. Jag bestämde mig för att gå in och kolla. Där fanns en telefonbok, och två telefoner. Den ena telefonen var svart med ett siffertangentbord och den andra var gul och hade en nummerskiva. Ett myntinkast stod ovanför telefonerna. Bredvid stod en tavla där det stod:

En minut: 30 öre

Två minuter: 50 öre

Fem minuter: 1 krona

Tio minuter: 1.5 kronor

Trettio minuter: 4 kronor

En timme: 7 kronor

Jag famlade i fickan och letade upp ett mynt. Jag hade bara 50 öre. Det får bli som det blir, tänkte jag.

Jag matade in myntet och tog upp luren på den gula telefonen. Jag vred på nummerskivan tills det började ringa. Det ringde fem gånger, sedan hörde jag:

"Hej det är Astrid, jag kan inte svara på telefon just nu så lämna ett meddelande."

Röstbrevlådan gav ut ett bippljud och sedan var det tyst. Jag stod och tvekade, men visste att ju längre jag tvekade ju mindre tid jag hade att säga de orden jag ville. Jag tror jag stod där i en minut och trettio sekunder. Sedan sa jag,

"Hej det är jag. Jo... du ville veta hur jag hade det.. Jag har känt... jag känner ofta att det inte finns en plats här för mig i den här världen liksom... men när jag... när jag tänker på dig känner jag mig mindre ensam. Så jag ville bara säga att..." bipp

Jag ryckte till av röstbrevlådans ljud och fick nästan gråt i halsen. Mitt ansikte kändes het och hjärtat dunkade. Jag stod där så i en minut. Jag vet inte riktigt vad jag tänkte på men jag minns förvirringen och rädslan. Jag tog ut en bit papper som hade legat och fått rynkor i fickan. Jag slätade till den och tittade på det som jag hade skrivit,

några veckor sedan. Sedan gick jag därifrån från telefonkiosken. Pappret låg kvar på bordet. Det låg och fladdrade i vinden som mjukt blåstes in i telefonkiosken. Snart blåstes det upp en stark vind och pappret flög ut ur kiosken, upp mot himlen, ner, sedan upp igen. Det flög bland träden och över klippan ner mot Stadsbiblioteket. Jag tittade inte efter, och snart kunde man inte se det något mer. Jag gick hela vägen hem, lagade och åt middag och sedan gick jag och lade mig fridfullt, med sorgen som värmdde hjärtat. Nästa morgon gick jag upp tidigt för att njuta av morgonsolen.

~~~

Hej det är jag. Du ville veta hur jag hade det. "Det finns inte en plats för mig i den här världen" - den känslan får jag ofta. Men när jag tänker på dig känner jag mig inte ensam. Fast jag känner mig ensam också. Jag vet inte riktigt. Jo... jag har varit ledsen och skamsen och ilsken och rädd, och jag älskar dig.

Beichen Chen
2024-10-30